

ИСТОРИЯ НА АДВЕНТНИТЕ ДОКТРИНИ

Продължава от бр. 2

Друга важна тема, произтичаща от заседанието в Минеаполис, имала за обект на изследване човешкото естество на Христос. Темата не е издигната до ранг на доктрина, но е много известна и се съдържа в доктрината за Христос. Изследването ѝ протичало в две различни насоки¹.

Алонсо Джоунс бил първият,

който на сесията на ГК от 1895 г. казал, че Христос при възплъщението Си е взел нашата плът с "точно такива наклонности към грях, каквито има във вас и мен... Всички наклонности към грях, които съществуват в човешката плът, са съществували и в Неговата човешка плът", макар че "нито една от тях никога не се е проявила; Той победил всички тях"².

Но не всички делегати били съгласни с него. Те му противопоставили позицията на Елн Уайт, която казва, че Христос беше "брат в нашите немощи, но не притежаваше нашите наклонности. Тъй като Той беше безгрешен, Неговото естество се отвърщаваше от злото"³. Но Джоунс не пада "по гръб" и се заплита в словесни еквилибристики, които го довеждат накрая дотам, да отстъпи от собствените си предпоставки, от които изхожда⁴. По-късно той пише още, че Исус е чувствал вина, осъждане и проклятието на греха така, както ги чувстваме ние⁵.

Елн Уайт, която по това време е в Австралия, е

представител на втората линия.

Нейната позиция била сходна, но и доста различна от позицията на Джоунс.

Сходството се изразявало в изявленията ѝ, че Христос "взел върху Себе Си нашата грешна природа", че "Той взел върху Себе Си падналото, страдащо човешко естество, деградирало и осквернено от греха", че Той приел нашето "паднало човешко естество"⁶.

Но тя неведнъж подчертава съвсем експлицитно различието между Исус и другите хора: "В своите извратени идеи ние не трябва да мислим, че... Христос... е притежавал същите грешни, извратени наклонности към грях, както човешките... Христос взе нашето естество - паднало, но не покварено."⁷

Най-ясното изявление за различията между Христос и другите хора се появило през 1896 г. "Бъди извънредно внимателен - пише тя на У. Л. Х. Бейкър, - когато говориш за човешкото естество на Христос... Той можеше да съгреша, Той можеше да падне, но нито за един момент в Него нямаше наклонност към зло."⁸

"Човешката природа на Христос беше подобна на нашата и Той изживяваше по-остро страданията, защото Неговата духовна природа беше свободна от всякакво петънце от грях."⁹

Така, от една страна, Елн Уайт подчертавала, че Христос е имал грешна природа (виж препратка 6), но, от друга, тя повтаряла многократно, че Той се е различавал от другите хора по това, че не е имал грях, дори склонност към грях. При нея изразът "грешна природа" се отнася само до физическото естество на Христос, до "расата, отслабнала от четири хиляди години грях"¹⁰. И наистина - Неговата човешка физика огладняваше, чувстваше болка, скърбеше, уморяваше се, плачеше за Лазар, за Ерусалим и т. н.

На 129 места в своите произведения тя употребява израза "духовно естество"¹¹ и 55 пъти израза "физическо естество"¹². Противопоставя физическото естество на духовното, като казва: "Божие Слово ни пре-

дупреждава ясно, че ако не се въздържа от телесните страсти, физическото естество ще влезе в конфликт с духовното."¹² Самата Библия - какво говорим! - сам Христос противопоставя едното на другото: "Духът е бодър, а плътта немощна." И какво, ако не духовното естество, бива осветено чрез присъствието на Духа в новородения вярващ, така както присъствието на Духа беше предпоставката Исус да се роди "свят"¹³?

Днешните последователи на Джоунс твърдят, че такова разделяне на човешкото естество е сатанинска измама¹⁴.

"Князът на този свят иде - казваше Исус, - той няма нищо в Мен..."¹⁵ "Даже и в мисълта си Той не се поддаваше на изкушението. Това може да бъде та-

Елн Уайт била замразена до средата на 50-те години, когато било открито писмото до У. Л. Х. Бейкър и адвентистите започнали да изучават отделните изказвания на Елн Уайт в тяхната съвкупност²¹. За пръв път църковно становище по този въпрос излиза през 1957 г. в колективния труд "Въпроси на доктрината". До този момент е имало само мнения на отделни лица, но колективно мнение в резултат на колективно обсъждане не е имало. А доктрините са израз на колективното мислене на църквата.

М. Л. Андреасен (1876-1962) не бил съгласен

с резултата от изследването, публикуван в тази книга. Личното му мнение,

ЧОВЕШКАТА ПРИРОДА НА ХРИСТОС

Р. Р. Фигур, президент на ГК по време на излизането на "Въпроси на доктрината", заявил, че "никоя друга книга, издадена от църквата, не е била четена от толкова много отговорни лица".

М. Л. Андреасен (1876-1962) не бил съгласен публикуваното във "Въпроси на доктрината" и цял живот поддържал друго мнение. Но бил достоен адвентист, който не се занимавал с отцепничество.

ка и с нас. Христовото човешко естество беше обединено с Божественото; Той беше годен за борбата чрез обитаването на Святия Дух в Него."¹⁶

Можем да потърсим причините за повдигането от Джоунс на въпроса за човешкото естество на Христос

Вън от църквата.

На 8 декември 1854 г. в катедралата "Св. Петър" в Рим папа Пий IX произнесъл решението на продължилия няколко

века спор между последователите на Тома Аквински и Дънс Скот на тема естеството на Дева Мария. Съгласно тази папска догма за т. нар. "непорочно зачатие" Дева Мария е зачената като пречиста и неопетнена, за да може да стане по-късно майка на нашия Господ. По този начин от Мария, а не от присъствието на Святия Дух, Исус е получил Своето безгрешно човешко

естество. Самата работна група, която в течение на три години подготвила тази догма, признала, че тя не е библийска, а идва от преданието¹⁷. Разбира се, Мария е по-богобоязлива от много свои съвременници, но въпреки всичко нейната чистота и вяра са в рамките на човешките възможности след грехопадението.

В своите разсъждения Джоунс и Вагонер спорят с католиците^{18,19}. Те правилно отричат неопетненото от наследствения грях естество на Мария, но не могат да се освободят от католическото становище, че човешкото естество на Христос е наследство само от Мария и е независимо от присъствието на Святия Дух. Всъщност, ако Христос се роди свят, то е, защото Бог чрез Святия Дух Го роди свят, и ако Христос стана грях (на Голгота, а не при раждането Му), то е защото Бог Го направи грях²⁰.

Линията Джоунс-Вагонер-Прескот била продължена от М. Л. Андреасен през 30-те и 40-те години. Линията на

което той поддържал цял живот, било друго. Но бил достоен адвентист, който не се занимавал с отцепничество. Когато веднъж една делегация от дисиденти го посетили в дома му с молба да ги оглави, той, след като разбрал мисията им, станал и с достойнство им посочил вратата²².

Някои адвентисти повдигнали проблема дали "Въпроси на доктрината" не е дело на един човек или на малка група хора. На това президентът на ГК Р. Р. Фигур отговаря така: "Вероятно никоя друга книга, издадена от църквата, не е била четена от толкова голяма група отговорни лица преди нейното публикуване, както тази, за която става дума."

Около 250 души

от Америка и други страни получиха копия от ръкописа, преди той да бъде публикуван. Върху предварителния ръкопис работеше група от около 14 души и той беше приготвен толкова грижливо, че бяха направени само минимум предложения за подобрение."²³

Половин година преди това Рой Алън Андерсън, редактор на сп. "Ми-

"Човешкото естество на Христос не беше като това на Адам преди грехопадението, нито беше естеството на падналото човечество, т. е. естеството на Адам след грехопадението. То не беше Адамово, защото притежаваше в невинност слабостта на човешкото естество, но не беше и паднало, защото никога не се поддаде на морална нечистота. Ето защо то беше буквално нашето естество, но без грях."

нистри", пише, че след като групата за съставяне на книгата завършила работата си, всеки от около петдесетте въпроса, засегнати в нея, бил прегледан внимателно от голяма група представителни лидери, включително от водещите служители на ГК. След този преглед ръкописът бил изпратен до ръководствата на всички световни дивизии. Освен това той бил представен и на всички преподаватели по Библията в нашите колежи и редакторите на големите списания, а така също и на всички лидери на Съюза и местни Съединения в Северна Америка. Накрая компетентен редакторски комитет прегледал за последно ръкописа. Никой ръкопис не бил подготвян толкова грижливо²⁴.

За втори път

църковното становище по този въпрос

е представено в книгата "Адвентистите от седмия ден вярват", издание на Пастирския отдел на ГК. Книгата е приготвена от около 220 църковни лидери, теолози и пастори. Така и тя отразява колективното мислене на църквата. В нея се казва: "Човешкото естество на Христос не беше като това на Адам преди грехопадението, нито беше естеството на падналото човечество, т. е. естеството на Адам след грехопадението. То не беше Адамово, защото притежаваше в невинност слабостта на човешкото естество, но не беше и паднало, защото никога не се поддаде на морална нечистота. Ето защо то беше буквално нашето естество, но без грях."²⁵ "Исус нямаше никакви зли наклонности или предразположения, нито дори грешни страсти."²⁶

И накрая в "Наръчник по адвентна теология", колективен труд на 27 известни адвентни теолози, се казва: "Неговото човешко естество не съответстваше на Адамовото естество преди грехопадението, нито във всяко отношение на Адамовото естество след грехопадението, защото Библията описва човешкото естество на Христос като безгрешно."²⁷

Димитър Александров
Следва продължение

1. Виж George Knight, *A Search for Identity*, p. 117.
2. *General Conference Bulletin*, 1895, pp. 266, 267.
3. Ellen White, 2T, p. 202.
4. Виж George Knight, *A Search for Identity*, p. 120.
5. Алонсо Джоунс, *Пътят на посвещението*, София, 1997 г., стр. 24.
6. R&H, Dec. 15, 1896, p. 789; Sept. 29, 1896, p. 613; YI, Dec. 20, 1900, p. 492.
7. Ellen White, MS № 57, 1890.
8. Ellen White to Brother and Sister Baker, Feb. 9, 1896.
9. Ellen White, *Signs of the Times*, Dec. 9, 1897.
10. Елена Вайт, *Животът на Исус*, София, 1992 г., стр. 20.
11. Виж Елена Вайт, *Животът на Исус*, София, 1992 г., стр. 368.
12. Елена Вайт, *Диета и храна*, София, 1993 г., стр. 268.
13. Лука 1:35.
14. Колин и Ръсел Стендиш, *Измамите на Новата теология*, анонимно из-

- дание, стр. 30.
15. Йоан 14:30.
16. Ellen White, *The Desire of Ages*, p.123.
17. *The New Schaff-Herzog Encyclopedia*, vol. 5, pp. 455, 456.
18. Алонсо Джоунс, *Пътят на посвещението*, София, 1997 г., стр. 26 - 28.
19. Робърт Уиланд, *Вестма от 1888 година*, София, 1998 г., стр. 50, 51.
20. Лука 1:35; 2 Кор. 5:21 (СП, КЈУ).
21. Виж George Knight, *A Search for Identity*, p. 125.
22. Virginia Steinweg, *The Life of M. L. Andreasen*, p. 177.
23. R. R. Fighur, *The Ministry*, January, 1958, p. 29.
24. R. A. Anderson, *The Ministry*, June, 1957, p. 24.
25. *Seventh-day Adventists Believe...*, R&H, 1988, p. 47.
26. Пак там, с. 49.
27. *SDA Bible Commentary*, R&H, 2000, vol. 12, p. 164.